

DEEL EEN

Dood van een bankier

1

Jeen Mansveld heeft het gevoel dat hij zweeft. Nee, hij drijft. Alles is donker om hem heen. Zwart. Tastend beweegt hij zijn handen. De streling van het water op zijn lichaam voelt aangenaam aan. Verkoeling. Een serene rust neemt bezit van hem. Geen stress, geen zaken, geen deals. Geen leugens, ruzies, bedrog. Geen uitvluchten, conflicten, gevechten. Geen angst.

De zwaartekracht heeft hem in haar greep. Of nee, een mysterieuze kracht drukt hem naar beneden. Hoort hij stemmen? Hij weet het niet, net zomin als hij weet hoe hij hier is terechtgekomen. Zijn lijf, als van een zeekoe, is te log om zich in het water om te wentelen en hij is te dronken om helder te kunnen denken.

Godsamme, wat is hij lam. Ladderzat. Straalbezopen.

Ogen dicht, mond dicht, niet ademen. Rustig blijven. Ontspannen. Stilte. Rust. Vrede. *Go with the flow.*

Het water is donker als de nacht, maar Jeen Mansveld ziet flitsen en hoort muziek, alsof hij in een psychedelische trip is beland. Alsof hij buiten zichzelf is getreden en naar zichzelf kijkt. Hij bevindt zich op een waterglijbaan zoals die in zwembaden van pretparken bestaan. Met adembenemende snelheid schiet hij door een tunnel. Links en rechts op de wanden verschijnen lichtstrepen die knipperen als de versiering van een feesttent. Aan het einde van de tunnel gloort een diffuus licht.

Terwijl hij naar beneden wervelt passeren er beelden uit zijn leven, een film die versneld teruggespoeld wordt van het einde

naar het begin. De ruzie met zijn vrouw afgelopen nacht in de villa. Zijn huwelijk met Ghislaine, een fonkelend feest in de gouden jaren waarin geldsmijterij geen grenzen kende. Terug in de tijd, zijn carrière flitst voorbij. De toetreding tot het partnerschap Kellermann, Bollinger & Mansveld, hij in het midden en zijn compagnons links en rechts van hem. De benoeming als bestuurder van de Europese Centrale Bank en verder in het verleden de jongste minister van Financiën van het land.

Sneller, steeds sneller suist hij door de buis van zijn leven. De strepen verschieten van kleur, van wit naar rood. Het licht aan het einde van de tunnel komt dichterbij en hij vermoedt dat het een ondergaande zon is.

Nog meer beelden schieten voorbij. De breuk met zijn eerste vrouw, de verwijdering van zijn zoon en dochter. Verder terug. Studententijd, pubertijd, de schok van zijn eerste natte droom. Het verdriet toen hij een kind was en zijn jongste zus was omgekomen bij een verkeersongeluk. Het huis zonder vader. De geur van de moederborst.

De zon aan het einde van de tunnel is bijna ondergegaan. De snelheid van zijn glijvlucht neemt af, hij is bij het begin. Water, vruchtwater. Een embryo, het prille leven.

De beelden lossen zich op. De vaart is eruit, het einde is in zicht. De laatste glimp van de zon verdwijnt onder de horizon. Lichten vervagen, geluiden vallen weg. Loslaten. Laten gaan.

Van water zijt gij gemaakt en tot water zult gij terugkeren.

Hij kan alles en is tot alles in staat. De hemel op aarde, het paradijs in zijn hoofd. Hij is een schakel in de ketting van het eeuwige leven. Alles is transparant. Eén met de kosmos. Stilte en rust.

Het ochtendgloren breekt aan. De duisternis lost op, de sterren worden fletser, alleen Venus fonkelt nog aan de wolkeloze hemel. Jeen Mansveld drijft in het water van het zwembad bij zijn villa in Zuid-Frankrijk. Hij beseft niet meer wat zijn dood in gang zal zetten, want zijn geest heeft zijn lichaam voorgoed verlaten.

Krijg nou wat, het koffieapparaat doet het niet. De klok boven het aanrecht geeft kwart over tien aan, maar voor Ghislaine de Villiers is de dag nog niet begonnen. Ze heeft een kater van jewelste en is hard toe aan een shot cafeïne. Gepijnigd staart ze naar het lampje dat weigert op te lichten. Waarom werkt dat kreng niet? Aan – uit, aan – uit. Niets. Haar hoofd voelt als een spijkerbed waarop getimmerd wordt met een smidshamer.

Ze schuifelt door de keuken. Twee treden van het afstapje naar de woonruimte. Verdwaasd kijkt ze om zich heen. Op de salontafel staat een regiment aan lege en aangebroken flessen wijn en sterkedrank. Een volle asbak en schaaltes waarop resten liggen van verschaalde borrelhapjes, restanten van het drinkgelag dat heeft plaatsgevonden. Ghislaine kijkt ernaar alsof ze verdwaald is op de set van een goedkope gangsterfilm.

De terrasdeur staat te klapperen en het geblaf van een hond in de verte dringt naar binnen. Het geluid irriteert haar, haar hoofd is gevoelig voor schelle klanken. Kan dat beest zijn bek houden, alsjeblieft? Op blote voeten loopt ze naar de terrasdeur, ze moet opletten dat ze niet in de glasscherven stapt. Resoluut trekt ze de terrasdeur dicht. Dan gaat ze terug naar het aanrecht, opent met trillende hand een keukenkastje en grijpt routinematig naar een doosje paracetamol. Met een slok Perrier uit de koelkast neemt ze een handjevol pillen in.

Ze heeft onbedaarlijke behoefte aan een dubbele espresso en bij gebrek aan koffie strompelt ze naar de met marmer beklede badkamer. Misprijzend kijkt ze in de spiegel naar de diepe wallen onder haar ogen, het gevolg van te weinig nachtrust en te veel

drank. Daarna draait ze de kranen open, sprietst geurige oliën in het water, trekt haar kleren uit en laat zich voorzichtig in het dampende badwater glijden.

Ghislaine de Villiers Smith is een rijzige vrouw, slank tegen het magere aan. Haar lichaam houdt ze in conditie met dagelijkse oefeningen. In haar zwartgeverfde haar is grijze uitgroei zichtbaar. Daaronder donkere ogen, een fijn geprofileerde neus en een brede, sensuele mond. Ze oogt jonger dan de vierenvijftig jaar die ze telt, haar gezicht toont nauwelijks rimpels. Dat is het resultaat van het nobele werk van een plastisch chirurg in Nice die vorig jaar ook voor strakke billen en steviger borsten heeft gezorgd.

Het dampende bad ontspant haar en de etherische olie die ze in het water heeft gegoten, voelt weldadig aan op haar huid. De paracetamol begint te werken, de hoofdpijn trekt geleidelijk weg. Ze kan weer denken zonder een acute pijscheut te voelen achter haar ogen.

Godallemachtig, wat is er gebeurd afgelopen nacht?

Ghislaine klimt uit het bad, slaat een handdoek om en loopt terug naar de keuken. Op de vloer van terracottakleurige plavuizen laat ze een spoor van natte voetafdrukken achter. Ze probeert opnieuw het espressoapparaat, maar dat weigert nog steeds dienst.

Door de glazen wand aan de terraskant van de villa valt het zonlicht royaal naar binnen. Het is warm in de woonkamer. Nadat Ghislaine de glasscherven heeft opgeveegd, opent ze de deuren. Ze hijst de parasol omhoog om een schaduwplek te creëren, daarna kijkt ze om zich heen. Ze snuift de geur op van pas gemaaid gras. De Algerijnse klusjesman die het onderhoud van de tuin doet, moet vanochtend vroeg aan het werk zijn geweest.

Het panorama dat zich voor haar uitstrekt is als een impressionistisch schilderij, met glooiende heuvels, knoestige olijfbomen en statige cipressen. Ze herinnert zich hoe ze op slag verliefd was geworden op deze afgelegen plek in het Provençaalse landschap.

Hoelang geleden was dat? Vijf, nee, zes jaar geleden hadden ze deze villa gekocht. Ze heeft een poging gedaan om abrikozen- en perzikboompjes te planten, maar daar was niet veel van terechtgekomen, want er was een virus in het blad gekomen. Met de tuin heeft ze meer succes. Er staan geurige lavendelplanten, azalea's die in de vroege lente bloeien, struiken rozemarijn met kleine blauwe bloemetjes, witte en rode oleanders, bougainvilles met paarse bloemen en crèmekleurige camelia's. De druivenranken die over de pergola groeien, geven elke zomer manden vol druiven. Van het project om zelf wijn te maken, is niets terechtgekomen. Evenmin van plannen om de olijvenooft te persen en als *extra vierge* op de markt te gaan verkopen.

Achter het terrasmuurtje, halverwege het grasveld, ligt het zwembad. Er loopt een betegeld paadje naartoe, langs het pad staat een rijtje tuinkabouters. Vrouwtjes met boezems als Beierse Mädel in kleurige dirndls, mannetjes met een geprononceerd geslacht in hun korte broekjes. Ze zijn een hobby van haar echtgenoot. Wat haar betreft waren die pornografische kabouters allang verdwenen in de vuilcontainer.

Toen ze hier kwamen wonen had Ghislaine zich voorgenomen elke ochtend baantjes te trekken in het zwembad om in conditie te blijven. Een aantal seizoenen heeft ze dat volgehouden, daarna is de klad erin gekomen. Tegenwoordig duiken haar zoon en zijn vriend soms 's nachts in het water of organiseren ze feestjes aan de rand van het zwembad.

Waar zijn die twee eigenlijk? Ze kijkt achterom en stelt vast dat hun sportauto niet op het grindpad bij de garage staat. Daar staan alleen haar eigen BMW IX en de klassieke MG B van haar man. Vanuit haar ooghoeken ziet ze dat er een camper bij het toegangshek geparkeerd staat, maar daar besteedt ze geen aandacht aan. Er is een open ruimte langs de bocht in de weg die fungeert als uitwijkplaats. 's Nachts parkeren daar geregeld auto's waarvan de ruiten beslagen zijn omdat verliefde jongeren uit de omgeving op de achterbank

experimenteren met hun versie van *paradise by the dashboard light*.

Het moet tegen het middaguur zijn, de zon staat hoog aan de hemel. In de villa gaat een mobiele telefoon. Ghislaine draait zich om en loopt langs de rand van het terras, een stenen muurtje waarop bakken met geraniums staan. In het voorbijgaan haalt ze wat uitgebloeide bloemen weg. Gedachteloos glijdt haar blik over het grasveld naar beneden. Het heeft al dagen niet geregend, ze neemt zich voor straks het irrigatiesysteem in werking te stellen.

Er ligt iets in het zwembad.

Ghislaine heeft haar contactlenzen nog niet in, waardoor ze niet scherp ziet. Ze kan wel onderscheiden dat er een vormloos ding in het water ligt. Daar zul je het hebben, weer een everzwijn! schiet het door haar hoofd. Vorig jaar waren een everzwijn met twee jongen 's nachts in het zwembad terechtgekomen, God mag weten hoe. Met hun zware lijven waren ze er niet in geslaagd om op de rand te klauteren. Die knorrende speklappen wisten natuurlijk niet dat er een zwembadtrapje was. Toen ze ontdekte welk drama zich had afgespeeld, was het te laat geweest. Ze was alleen thuis en had de plaatselijke brandweer gebeld. '*Nous avons des sangliers dans la piscine.*' Het had geklonken alsof ze een stripfiguur uit een *Asterix & Obelix* was. De brandweer was gekomen om de verdronken beesten uit het zwembad te hijsen. Daarna had ze duizenden liters water moeten verversen.

Ze herinnert zich dat ze toen gekrijs van de everzwijnen had gehoord, maar daar had ze geen aandacht aan besteed, die krenge scharrelden 's nachts vaker over het terrein. Net zoals reeën en herten die de jonge uitlopers van de planten opvraten.

Afgelopen nacht had ze niets gehoord.

Haastig gaat ze naar binnen om haar bril van het bureau te pakken en daarna loopt ze weer naar buiten. Als ze dichterbij de rand van het zwembad komt, beseft ze dat er geen everzwijn, maar een lijk in het water drijft. Een zwaarlijvige man, op zijn buik, hoofd naar beneden, armen en benen slap omlaag.

'*Cochon de merde,*' vloekt Ghislaine verbouwereerd.